Μιά γιορτή, σάν τή σημερινή, μέ προσωπικό χαρακτήρα βάζει τόν τιμώμενο σέ ἐξαιρετικά λεπτή καί δύσκολη θέση. Ὁμολογῶ, πώς ἡ πρώτη ἀντίδραση μέσα μου, ὅταν ἄκουσα τήν ἀπόφαση τοῦ [illegible], ἦταν ἕνα αἴσθημα ντροπῆς. Βρέθηκα νάχω, σκέφτηκα, ἀπό τή μιά ἀρνητική ἔλλειψη μετριοφροσύνης καί σεμνότητας κι ἀπό τήν ἄλλη μιά ὑπερβολική δόση ἐγωϊστικῆς φιλαρέσκειας γιά νά ἀποδεχθῶ ἐν γνώσει σου τή διοργάνωση μιᾶς γιορτῆς πρός τιμή σου. Καί πρέπει νά ὁμολογήσω πώς μιά στιγμή νά ματαιώσω αὐτή τή γιορτή πάλευε μέσα μου νά ἐκδηλωθεῖ. Προσπάθησα νά [illegible] τό ζήτημα ἀντικειμενικά, ἀντιμά[illegible] ἀπό τόν ἑαυτό μου καί βρῆκα, πώς θάταν ἄδικο καί παράλογο νά θίξει κανείς καίρια ἀνθρώπους πού ἀπ' ἀγάπη καί εἰλικρινή ἐκτίμηση ἀποφάσισαν νά κάνουν μιά τόσο εὐγενική χειρονομία. Ἔπειτα, μέσα σ' αὐτή ὑπάρχει ἕνα παρήγορο σημεῖο: εἶναι, ἀλήθεια, τόσο σπάνιο νά τιμᾶ τό κοινό ἕνα ἄνθρωπο τῆς τέχνης. Πολιτικοί ἤ στρατιωτικοί δέχονται συνήθως ἄφθονες τιμές ἤ συχνά, ὄχι ἄδικα, γιατί πρα- ἀπ' αὐτούς δημιουργεῖ ἱστορία. Ἀλλά καί γιατί τό ἔργο τους φέρνει ἄμεση ἀπήχηση στήν ψυχή τοῦ μεγάλου κοινοῦ, ἔχει τό χειροπιαστό χαρακτήρα, προκαλεῖ ἄμεσο ἐνδιαφέρον, γοητεύει ἤ δεσμεύει. Στήν περίπτωση τῆς τέχνης ὅμως τό μεγάλο κοινό στίς ἐξαιρετικά συνταρακτικές γενιές, ἡ διείσδυση μέσα στήν ψυχή τοῦ γίνεται ἀργά, ἤρεμα, μέ τρόπο ὄχι τόσο αἰσθητό.*

δέν ἔχει ἀκόμη συνειδητοποιήσει βαθιά τήν ἀξία ~~[illegible]~~ τῆς συμβολῆς τοῦ καλλιτέχνη στήν πρόοδο

καί τήν ψυχική καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων. ~~[illegible]~~

Ἡ Τέχνη εἶναι μιά πηγή, ἰδιαίτερα στόν τόπο μας, μιά συμπληρωματική, μιά διακοσμητική κοινωνική λειτουργία. Δέν ἀποτελεῖ ἀκόμη οὐσιώδη παράγοντα πολιτισμοῦ ἡ τέχνη ἐπειδή μαζί της δέν μᾶς εἶναι καθόλου ψυχικά ἀπαραίτητο, πού ἡ στέρησή της νά μᾶς στοιχίζει τόσο ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ πού νά δημιουργεῖ μέσα μας ὀδυνηρό κενό. Κι ὅμως σέ μιά ἀνώτερη μορφή πολιτισμοῦ, σέ μιά ἰδανική πολιτεία θά ἔπρεπε νάναι.

Κι εἶναι γι' αὐτό, πού ἡ χειρονομία τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἄρη ἔχει κύρια σημασία καί μιά ὡραία ἐκδήλωση πολιτισμοῦ. Κι ἀποδέχομαι τήν τιμή καί ὡς ἕνας ἐργάτης καί ἀφωσιωμένος ἐργάτης τῆς Τέχνης καί μιά ἔκφραση ἀγάπης κι' κατανόησης ἑνός σκοποῦ, πού ἀποτελεῖ τή μοναδική λειτουργία τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς. Γιά ἕνα καλλιτέχνη, πού πιστεύει βαθύτατα στήν ἀνώτερη κοινωνική ἀποστολή τῆς τέχνης του, ἡ ἀγαθή ἀπήχηση στήν ψυχή τοῦ κοινοῦ, πού μπορεῖ νά ξέρει τό ἔργο του, ἀποτελεῖ τή μοναδική χαρά τῆς ζωῆς του. Ὅλοι οἱ ἀποτυχίες, οἱ μόχθοι, τό ἄγχος πού τοῦ ἔχει στοιχίσει ἡ δημιουργία τοῦ ἔργου χάνονται μέ μιᾶς μέσα σέ χαρούμενη λάμψη τοῦ [illegible] τοῦ κοινοῦ, ~~[illegible]~~ σέ μιάν αὐθόρμητη ἐνθουσιώδη ἐκδήλωσή του. Μιά γιορτή σάν τή σημερινή εἶναι καθόλου πολύ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι θά περίμενε ἕνας καλλιτέχνης· ἀποτελεῖ πλουσιώτερη ἀνταμοιβή τοῦ κόπου του, [illegible] καρπώσεις ἤ γενναιοδωρίας. Καί αἰσθάνομαι γι' αὐτό βαθύτατη εὐγνωμοσύνη

ἀρχῆς ὅλης, πού εἶχαν ἀναλάβει στήν διοργάνωση αὐτῆς τῆς γιορτῆς. Εὐχαριστῶ θερμότατα τή Γεν. Συνέλευση καί τήν Ἐπιτροπή τοῦ Συλλόγου γιά τήν τιμητική αὐτή γιά μένα χειρονομία καί τό θεατρόφιλο, εὐχαριστῶ ἰδιαίτερα τούς κ.κ. Λουκαΐδη καί Παπαδόπουλο γιά τά τόσο καλά καί συγκινητικά λόγια πού εἶπαν γιά μένα, τούς ἀγαπητούς μου καλλιτέχνες, πού ἔχουν προσφέρει τήν τέχνη τους στήν ~~[illegible]~~ ἐπιτυχία τῆς γιορτῆς, τόν ἀκάματο καί πολύτιμο συνεργάτη Γρηγόριο Μιχαηλίδη, τόν πιστό καί ἀφοσιωμένο συμπαραστάτη Μάριο Μαρκίδη καί Θεμιστή Μαρκουλή, μαζί μέ τά χαρισματικά παιδιά τοῦ Συγχρόνου Θεάτρου - τίς ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος - καί ὅλα τά ἀγαπητά μέλη τοῦ Συλλόγου, πού μέ τίμησαν μέ τήν παρουσία τους ἐδῶ.

Καί νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά κλείσω αὐτά τά λίγα λόγια μέ τήν ἐγκάρδια εὐχή, ὅπως ὁ Σύλλογος συνεχίσει μέ τόν ἴδιο ἐνθουσιασμό καί ζῆλο τίς προσπάθειες καί τίς συγκινητικές του καλλιεργήσεις γιά τό καλό τῆς τέχνης καί τοῦ τόπου μας.